

Rolschaatssport verliest een toegewijd voorzitter

(Van onze sportredactie)

De jaarlijkse algemene vergadering van de Nederlandse Rolschaats Bond zal op 26 januari afscheid nemen van de man, die jarenlang voorzitter van de NRB is geweest: de heer E. J. A. Zoetmulder (63) heeft zich in verband met zijn zwakke gezondheid teruggetrokken. Het staat nog te bezien of de heer Zoetmulder zelf de vergadering zal kunnen bijwonen, want een ziekte, die hem reeds geruime tijd kwelt, houdt hem de laatste tijd geregeld in bed. Ondanks zijn ziekbed heeft NRB-voorzitter Zoetmulder ons met enthousiasme verteld wat hij in de jaren, dat hij de leiding heeft gehad, heeft meegemaakt. Het is bekend: de rolschaatsport is met niets, totaal niets begonnen, heeft jarenlang een tijd van vallen en opstaan doorgemaakt en aan voorzitter Zoetmulder is het in niet geringe mate te danken, dat — ondanks de betrekkelijk geringe omvang van de bond — het Nederlandse rolschaatsen internationaal een goede klank heeft gekregen.

De heer Zoetmulder, die zelf veel aan sport, maar nooit aan rolschaatsen heeft gedaan (wel aan schermen, paardrijden, tennis en tot in de Tweede Wereldoorlog boksen bij Jan Nicolaas) is door zijn zoon Wiebe met het rolschaatsen in contact gekomen. Op een dag kwam die zoon thuis met een mededeling en een vraag: 'We hebben een rolschaatsclub opgericht en wilt u voorzitter worden?'

Neerlandia heette de nieuwe club, die eerst tien, maar na korte tijd honderdvijftientig leden telde. Die belangstelling, die groei heeft de heer Zoetmulder enthousiast gemaakt. Er kwam een bond, hij werd vice-voorzitter. Drie verenigingen waren er toen: Residentie, Marathon en Neerlandia.

De beginjaren vooral zijn moeilijk geweest. Er waren een tijdlang zelfs twee overkoepelende organisaties, er werd onderhandeld en ten slotte kwam men tot elkaar. Eerst daarna is de groei van het rolschaatsen in Nederland begonnen. Op het ogenblik zijn er dertig verenigingen met vooral een flink bolwerk in Brabant.

Voorzitter Zoetmulder heeft in-ussen heel wat nieuwe Nederlandse rolschaatsbanen geopend of zo'n officiële opening bijgewoond. De groei in kwantiteit was niet te stuiten, maar belangrijker toch vindt de heer Zoetmulder, dat ook de kwaliteit omhoog ging. Dat is vooral bij het rolhockey gebleken. Elf jaar is hij NRB-voorzitter geweest, het hoogtepunt vindt hij de vijfde plaats, die het nationale rolhockeyteam bij de wereldkampioenschappen in 1952 in Oporto in Portugal bereikte.

Het was ook om een andere reden voor de heer Zoetmulder een belangrijk jaar, want hij werd toen gekozen tot vice-voorzitter van de internationale federatie, de FIRS.

'Voor mijzelf had dit natuurlijk niet zo heel veel te betekenen. Het is immers altijd gewoon maar een hobby gebleven, maar voor de Nederlandse rolschaatssport was dit hoogst belangrijk. We zaten nu overal met de neus bovenop. Er werd rekening met Nederland gehouden,' aldus mijmerde de heer Zoetmulder verder, die overigens ook nog vertelde, dat hij persoonlijk van de kwaliteit van het kunstrijden meer had verwacht hoewel er wel zeer goede resultaten zijn bereikt.

Nooit goed begrepen heeft NRB-voorzitter Zoetmulder waarom het hardrijden, waarvoor hij zelf steeds weer een lans heeft gebroken, nooit een voet aan de grond heeft gekregen: 'Hoe is het mogelijk in een land met zoveel hardrijders op het ijs, nauwelijks hardrijders op rolschaatsen!'

DE TOTO

De prettigste herinneringen van de laatste jaren vindt de heer Zoetmulder de eindelijk verworven erkenning door het Nederlands Olympisch Comité en in de laatste twee jaren het meeprofiteren van de totopot, die ook voor het rolschaatsen van groot belang is.

Het grote rolhockey-hoogtepunt van het afgelopen jaar, de wereldkampioenschappen in Chili, heeft de NRB-voorzitter door zijn ziekte niet mee kunnen maken. De rolhockeyploeg is er wel geweest, maar zijn taak als voorzitter heeft de heer Zoetmulder er niet kunnen uitoefenen. Op het congres moest hij ontbreken.

Nu, in januari 1963, gaat de heer Zoetmulder afscheid nemen van zijn hobby. Over een jaar doet hij dat ook van zijn werkring, de Staatsmijnen, waarbij hij 38 jaar heeft gewerkt en ook van Nederland, want de heer Zoetmulder heeft het plan om daarna naar Zuid-Afrika te gaan, waar nu zijn zoon Wiebe woont.

Maar de rolschaatssport zal hij ook dan niet uit het oog verliezen, want in de loop der jaren heeft de heer Zoetmulder zoveel vrienden in de internationale rolschaatswereld gekregen, dat hij met zeer velen nog steeds een intensieve correspondentie voert. Het zal de Nederlandse Rolschaats Bond waarlijk moeite kosten een goede opvolger te vinden!